

PHẦN 3

Một tuần sau, Nhã Uyên trên đường đi làm về gặp Minh Hiếu. Cô định quay lưng nhưng không kịp, đã bị anh nhìn thấy:

- Nhã Uyên!

Đành phải tiếp chuyện anh, cô giả lả:

- Chào anh!

Minh Hiếu hơi nghiêng người nhìn cô:

- Em vẫn như xưa, mà có phần đẹp hơn đấy.

Nhã Uyên thối thác:

- Anh lại chọc em ư?

- Không anh nói thật.

Chẳng biết nói gì thêm Nhã Uyên đành hỏi:

- Anh gặp Kiều Mi chưa?

- Người anh gặp đầu tiên là em đó.

- Anh xạo ghê, về một tuần rồi mà.

- Đúng là một tuần. Nhưng anh bận phải lên Đà Lạt thăm bà dì đang bệnh. Anh vừa về tới thành phố đấy.

Mỉm cười, Nhã Uyên gợi ý:

- Kiều Mi rất nhớ anh đấy. Anh nên tìm gặp cô ấy đi. Đừng nên làm cho cô ấy phải buồn.

Minh Hiếu lắc đầu, nhìn cô dăm dăm:

- Nhưng mà người anh sợ buồn nhất lại là em đó, em có biết không?

Tròn mắt nhìn anh, Nhã Uyên lắc đầu từ chối:

- Đừng như vậy anh. Câu nói đùa của anh sẽ làm tổn thương tình bạn giữa chúng em đấy.

- Nhưng đây lại là những lời nói thật của anh mà.

Vẫn từ chối, Nhã Uyên tìm cách nói:

- Em vẫn xem anh là người anh trai của mình. Mãi mãi là như vậy thôi. Kiều Mi mới là người thật sự yêu anh đó.

Minh Hiếu gạt ngang:

- Thôi không nói đến chuyện ấy nữa. Hôm nay gặp lại anh muốn mời em li nước em chấp nhận chứ?

Nhã Uyên thật sự chẳng muốn chút nào. Mà thắng thắng quá cũng không hay nên cô đành phải gạt đầu:

- Vâng! Nhưng mà nhanh thôi nhé! Em còn bận lắm.

- Hết giờ làm việc rồi mà em. Hay em muốn tránh mặt anh.

- Tránh mặt anh thì không rồi. Nhưng dạo này nhà em có nhiều việc bận bịu lắm.

Minh Hiếu lại hỏi:

- Anh có thể biết được không Nhã Uyên?

Nhã Uyên đành nói:

-Tiền Dũng anh của em bị tai nạn cần người giúp đỡ.

Như quan tâm Minh Hiếu hỏi:

- Có nặng lắm không em?

- Đã được xuất viện. Nhưng trông anh ấy còn yếu lắm.

Gật gù Minh Hiếu hứa hẹn:

- Mai một anh sẽ đến thăm.

Hai người bước vào quán. Minh Hiếu không cần hỏi mà anh gọi luôn hai li cam vắt. Tầm tầm cười, Nhã Uyên ngước nhìn lên:

- Anh vẫn không quên chuyện cũ sao?

- Chuyện gì có liên'quan đến em dường như anh nhớ rất rõ dù chuyện rất nhỏ.

Nhã Uyên trách thầm mình sao lại đại dột đặt ra câu hỏi như vậy.

Đặt li nước trước mặt cô. Minh Hiếu khuấy đều li nước rồi nói:

- Em uống nước đi!

- Vâng, cảm ơn anh?

Hai người rơi vào im lặng. Nhã Uyên rất sợ sự im lặng ấy. Nên cô lên tiếng:

- Về đây anh có dự kiến gì chưa?

Hút ngụm nước, Minh Hiếu từ từ đáp:

- Anh định mở phòng mạch tư để làm thêm.

- Nghĩa là anh sẽ vào bệnh viện công tác.

- Đúng, anh muốn mình phải cống hiến cho xã hội một thời gian.

Nhã Uyên như quên sự ngăn cách giữa hai người, cô hồ hởi nói một cách khản trương:

- Anh có suy nghĩ như vậy là rất hay. Em cũng từng mơ ước như vậy.

Nở nụ cười thật tươi Minh Hiếu chớp lấy thời cơ:

- Ôi vậy là anh và em rất hợp nhau, có cùng suy nghĩ đấy.

Quý tha mà bắt mi đi Nhã Uyên. Nói mà chẳng chịu suy nghĩ gì cả. Em anh ta bắt bí nữa rồi. Cô chữa thẹn bằng cách thở dài:

- Nhưng em thì không được rồi. Hiện tại chỉ là một công nhân bình thường thôi.

- Tại em quá khiêm tốn đó thôi. Theo anh em nên nộp đơn thi đại học lại.

Nhìn anh, Nhã Uyên hỏi câu thăm dò:

- Liệu có muộn lắm không anh. Em nghĩ cũng gần năm rồi.

Nói một câu gần như khích lệ. Minh Hiếu động viên cô:

- Em cứ mạnh dạn nộp đơn đi. Có gì khó khăn nói với anh, anh sẽ giúp cho:

Cười cười Nhã Uyên nói vui:

- Liệu tới lúc đó anh có rảnh để mà giúp em không đó.

- Anh sẵn sàng. Anh chưa bao giờ hứa cưới với em lần nào mà. Anh chỉ sợ em chẳng thêm đoái hoài đến sự giúp đỡ của anh mà thôi.

Điện Thoại của Minh Hiếu có tín hiệu:

- Anh xin lỗi!
- Anh cứ tự nhiên.
- Alô! Minh Hiếu nghe đây!

Bên kia đầu dây, Kiều Mi phụng phịu:

- Anh về rồi sao không đến em chứ?

Minh Hiếu xuề xòa:

- Mới về anh còn bận nhiều việc đó thôi.

Kiều Mi trách:

- Bận việc hay bận đi với mấy cô rồi quên em hả?
- Làm gì có.
- Quà của em đâu.

Nhăn mặt, Minh Hiếu nói như trêu:

- Anh đi học mà chứ có phải là đi du lịch đâu mà có quà chứ.
- Anh chẳng có chút thiện chí nào sao?
- Đừng giận, mai một anh sẽ ghé thăm.

Kiều Mi kêu lên:

- Tối mai một kia à. Tối nay không được sao anh?
- Tối nay anh bận.

Kiều Mi hờn dỗi.

- Anh bận gì mà đến chỉ dành cho em một tối cũng không được.

Minh Hiếu cười cầu hòa:

- Thì anh bận thật mà.

- Mẹ bảo anh sang nhà để dùng bữa đó.

Minh Hiếu hứa hẹn:

- Được rồi, anh sẽ đến mà. Vậy thôi nghe em!

Minh Hiếu vừa cất máy thì Nhã Uyên cũng định đứng lên:

- Mình về thôi anh Hiếu. Tối nay em còn bận nhiều việc lắm.

Nhìn cô như tiếc rẻ, Minh Hiếu trù trù chưa muốn đứng lên:

- Em thật sự bận vậy sao Nhã Uyên?

Vừa đứng lên Nhã Uyên vừa nói:

- Em nói thật chứ đâu có đùa.

Minh Hiếu gọi tính tiền rồi dắt xe bước nhanh theo Nhã Uyên:

- Em vẫn thích đi bộ như ngày nào sao Nhã Uyên.

Ngẩng đầu lên Nhã Uyên đáp:

- Vâng, đã là thói quen rồi thì khó bỏ lắm anh ạ.

Minh Hiếu như sực nhớ, anh hỏi Nhã Uyên:

- Thu Huyền thế nào rồi! Cô ấy có gì mới chưa.

Nghe nhắc đến Thu Huyền, khiến cho Nhã Uyên chột nhớ:

- Đúng rồi, tối nay em có hẹn với nó.

- Hẹn làm gì?

- Tối nay tụi em đi xem nhạc.

Hưởng ứng ngay, Minh Hiếu đề nghị:

- Đêm nay có thể cho anh tháp tùng được chứ.

Lắc đầu từ chối, Nhã Uyên vội khuyên:

- Em thấy anh nên tìm Kiều Mi thì tốt hơn.

Nhấn mặt, Minh Hiếu lắc đầu:

- Em cũng biết là anh không hề thích Kiều Mi mà.

- Hồi dần dà anh sẽ thích mà thôi. Kiều Mi mền anh đó là sự thật.

- Em cũng không công bằng rồi đó Nhã Uyên. Ít ra em cũng nên hiểu cảm nhận của anh chứ.

Nhã Uyên thối thác:

- Thôi, thôi em không muốn nghe anh ca bài ca con cá đó nữa đâu.

Gãi đầu Minh Hiếu chép miệng:

- Em chẳng chịu hiểu cho anh gì cả.

Nhã Uyên gật gù:

- Anh biết tánh em rồi mà tình cảm bạn bè là trên hết.

- Nhưng em cũng phải nghĩ cho anh chứ?

Ngẩng đầu lên, Nhã Uyên hỏi:

- Vậy anh muốn gì hả?

- Muốn cùng em và Thu Huyền đi xem ca nhạc tối nay.

Gật đầu, Nhã Uyên bảo:

- Chiều anh lần này thôi đó. Lần sau nên rủ Kiều Mi cùng đi nhé!

Minh Hiếu mừng như được ai cho vàng, anh vội vã nói:

-Cám ơn em, vậy lên xe anh đưa em về nhà.

Từ chối Nhã Uyên nói:

- Em không phá lệ đâu. Anh nên quay về nhà đi.

- Được sáu giờ anh đến tìm hai em!

Nhã Uyên quay gót. Cô không hề quay lại lần nào.

Cô chẳng hiểu nùng làm như vậy là đúng hay sai. Minh Hiếu thật cũng đâu phải là người không hiểu rõ tình cảm của mình. Duy có điều Nhã Uyên chưa bao giờ nghĩ đến anh cả. Thở dài Nhã Uyên lắc đầu. Kệ chuyện gì đến nó sẽ đến.

Buổi tối, Minh Hiếu đúng hẹn anh đến tìm Nhã Uyên:

- Anh thật là người luôn giữ đúng giờ.

Mỉm cười, Minh Hiếu bảo:

- Quen rồi mà em.

- Nhưng Thu Huyền nó chưa tới đâu. Có lẽ chúng ta phải chờ nó.

- À anh có thể vào thăm Tiến Dũng được chứ.

Nhã Uyên cũng cười:

- Vâng! Nhưng mà anh Hai đi Vũng Tàu rồi.

- Đi khi nào vậy Nhã Uyên!

- Có lẽ lúc trưa này anh ạ! Vì chia tay anh về thì anh ấy đã đi rồi.

- Vậy sao, tiếc thật!

Nhã Uyên bấm điện thoại cho Thu Huyền:

- Alô! Thu Huyền phải không?

- Minh đây, sẽ tới ngay.

Nhã Uyên giục:

- Nhanh lên giùm đi! Sửa soạn gì mà lâu vậy?

- Rồi, ta sẽ đến ngay. Thôi nghe, ta phải đi chứ.

Nhã Uyên cúp máy, đến ngòai đối diện với Minh Hiếu:

- Nhỏ ấy xưa nay vẫn thế, làm gì cũng rì mọ lâu chết được.

Lát sau, Thu Huyền đến cùng đi với cô có Thọ Bình:

- Xin chào, chà lâu gặp coi bộ anh vẫn phong độ như ngày nào đó Minh Hiếu!

Minh Hiếu bật cười vỗ vai bạn:

- Cậu cũng đâu kém gì ai, lại còn cậu thêm được người đẹp nổi tiếng là khó như Thu Huyền mới tài đó.

Thọ Bình đùa đùa giọng:

- Cũng khó khăn lắm anh ạ! Phải mất thời gian dài mới làm người đẹp xiêu lòng.

Mọi người cười vang. Thu Huyền lườm anh:

- Anh có nói có quá không đó. Vậy còn anh thì sao hả? Kiều Mi đâu, sao không rủ cô ấy cùng đi!

Khoát tay, Minh Hiếu từ chối:

- Đừng nhắc đến người không có mặt nữa. Hãy nói chuyện thực tại đi.

Nhã Uyên khoá cửa xong cô mới lên tiếng:

- Chúng ta đi được rồi chứ?

Định dắt xe mình ra. Nhưng Minh Hiếu ngăn:

- Đừng lấy xe, để anh chở cho xăng mắc đó. Hãy tiết kiệm đi!

Thu Huyền cũng nắm tay bạn kéo đi:

- Minh Hiếu nói đúng đó mi để anh ấy chở sẽ tiện hơn.

Lắc đầu, Nhã Uyên cảm thấy kỳ kỳ nên nói:

- Để mình đi xe nhà được rồi, rùi có chuyện không hay thì sao?

- Mi muốn nói gì vậy.

- Mình sợ gặp Kiều Mi thì kỳ lắm!

Thu Huyền đẩy bạn đi ra. Cô gắt lên:

- Mi sợ gì chứ? Minh Hiếu cũng là bạn chung của tụi mình mà. Mi vớ vẩn thật.

Nhã Uyên đành bước đi theo sự níu kéo của Thu Huyền.

- Một lát sau, họ đã ngồi vào ghế. Chương trình cũng đã bắt đầu.

- Kiều Mi...

Nghe tiếng gọi của Nhã Uyên mọi người quay lại. Giữa lúc tranh tối tranh sáng của vũ trường mọi người thấy được ánh mắt của Kiều Mi ánh lên sự giận dữ. Cô nói như gắt lên:

- Thì ra việc bạn của anh là vậy đó sao?

Thọ Bình nhảy bèn, anh lên tiếng trước:

- Lỗi là tại anh, lúc này ba người định đi xem ca nhạc gặp Minh Hiếu anh rủ đi luôn.

Thu Huyền gật gù:

- Nể tình bạn nên anh ấy mới đi chung thôi.

Nở nụ cười mai mỉa, Kiều Mi hừ lên một tiếng:

- Hừm! Các bạn khỏi cần phải biện minh.

Tôi rất hiểu tấm lòng của các bạn mà. Chúc vui vẻ.

Kiều Mi vừa định quay gót thì Minh Hiếu lên tiếng:

- Thật tình là anh đang bạn. Chúng ta còn nhiều thời gian để đi với nhau mà, em vội vàng làm gì!

Kiều Mi lắc đầu, cô nhìn Minh Hiếu trân trân:

- Vậy thì em là người có lỗi. Em xin lỗi mọi người nhé!

Nhã Uyên rất hiểu tánh tình của Kiều Mi, nóng vội. Chẳng cần hiểu lí lẽ gì cả. Cô vội lên tiếng phân minh:

Thật ra thì tụi mình chẳng có gì ngoài tình bạn đâu. Kiều Mi đừng hiểu lầm mà làm mất hòa khí.

Trong lòng đang ảm ức mà nghe Nhã Uyên nói như vậy Kiều Mi càng thêm tức giận hơn:

- Hiểu lầm ư? Như vậy Minh Hiếu xem tình bạn nặng hơn tình yêu của tôi sao?

Thu Huyền cảm thấy khó chịu trước câu nói của Kiều Mi, cô cũng tham gia ý kiến:

- Mi nói vậy là làm khó cho anh ấy rồi. Thật ra, anh Hiếu không phải là người như vậy đâu. Nên hiêu anh ấy thêm một chút đi!

Kiều Mi là người cố chấp, Minh Hiếu hiểu điều đó nên anh lên tiếng dàn xếp:

- Em về chỗ ngồi đi. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp còn bây giờ đừng nên làm ảnh hưởng đến người khác.

Kiều Mi bước đi mà trong lòng âm ứ. Nhã Uyên nói nhỏ vào tai Thu Huyền:

- Có lẽ Kiều Mi sẽ giận mình lắm đấy!

Thu Huyền phùng má:

- Mi sợ gì chứ? Mi đâu có ý gì chứ?

Nhã Uyên cảm thấy trong lòng không an tâm nên nói:

- Có lẽ mình phải nói cho Kiều Mi biết mới được.

Thu Huyền thêm tức:

- Nói thì được gì chứ. Mi còn lạ gì con nhỏ đấy chứ.

Nhã Uyên cảm thấy lo lo:

- Mình là người có lỗi trước kia mà.

Lắc đầu Thu Huyền tỏ ý không hài lòng:

- Mi lỗi gì cơ chứ. Bè bạn đi chơi chung cũng có lỗi à?

Tuy đang theo dõi ca sĩ đang hát. Nhưng Thọ Bình vẫn nghe rõ câu chuyện giữa hai người, anh lên tiếng.

- Hiểu làm thôi, hai cô không có việc gì phải lo cả?

Thu Huyền cần năn:

- Nhỏ Uyên kia, sợ gì chứ.

Minh Hiếu gỡ rối:

- Hai em đừng lo mọi chuyện để anh dàn xếp.

Nhã Uyên nhìn anh lo lắng, cô ái ngại nói:

- Liệu Kiều Mi có tha thứ cho anh không?

Minh Hiếu cười, anh nói một cách vô tư:

- Anh có lỗi gì mà cô ấy phải tha thứ. Anh vẫn có quyền tự do của anh mà.

Thọ Bình xen vào:

- Hiếu nói đúng. Dẫu sao thì cô ấy cũng không nên làm như vậy. Gì thì gì cũng nên tôn trọng nhau chứ?

Đêm ca nhạc cũng kết thúc, mọi người ra về với tâm trạng không vui. Nhã Uyên đề nghị:

- Để em về một mình được rồi. Đừng gây thêm phiền phức nữa.

Nói là làm Nhã Uyên đón taxi. Minh Hiếu không nói được gì. Anh từ giả Huyền và Bình rồi phụng phóng xe đi. Thu Huyền nhìn theo lắc đầu.

Một tháng sau, Thu Huyền cùng Nhã Uyên bước vào phòng thi. Hai người vào hai phòng khác nhau. Đến cuối giờ, Nhã Uyên tìm gặp Thu Huyền lo lắng hỏi:

- Mi làm bài được không?

Thu Huyền cười đầy tự tin:

- Được chứ! Vậy còn mi!

- Cũng tương đối.

Hai người đi dọc hành lang của trường. Thu Huyền bỗng dừng lại:

- Khánh Tường!

Hơi giật mình, Nhã Uyên hướng mắt về phía Thu Huyền chỉ. Cô nhận ra Khánh Tường đang đi với một người nữa. Hai người đang nói chuyện gì đó Nhã Uyên liền kéo Thu Huyền đi chậm lại:

- Từ từ thôi Huyền. Coi chừng anh ấy thấy đó/

Thu Huyền thì lại nghĩ khác cô bảo:

- Thấy thì thấy chứ có sao?

- Nhưng tại mình đang giấu kín chuyện này kia mà.

Thu Huyền nắm tay bạn kéo đi về phía Khánh Tường đang đứng rồi cô bảo:

-Thì mình cứ bảo rằng tại mình đi động viên bạn.

Nhã Uyên lắc đầu:

- Nói dối mai một biết được anh ấy bảo mình xạo thì kỳ ghê!

- Tiên thoái lưỡng nan rồi mi liệu phải làm sao đây.

Nha Uyên vô tình nhìn lên Khánh Tường đã nhìn thấy cô, bốn mắt nhìn nhau. Khánh Tường lại gằn, anh đã lên tiếng:

- Sao rồi, hai cô làm bài có tốt không?

Thu Huyền và Nhã Uyên nhìn nhau. Thu Huyền lên tiếng trước:

- Sao anh lại biết tụi này đi thi mà hỏi.

Khánh Tường cười cười:

- Chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi mà.

Nhã Uyên chống chế:

- Nếu tụi này bảo rằng chỉ đến đây chơi thì sao?

Phẩy tay, Khánh Tường lại cười cười:

- Nhưng rất tiếc là không phải vậy? Đúng không?

Nhã Uyên vẫn nói:

- Tụi em đi cổ vũ cho bạn thi đại học thôi.

- Vậy à!

Thu Huyền nắm tay Nhã Uyên kéo đi:

- Minh về thôi Nhã Uyên!

Nhưng Khánh Tường mau mắn hơn anh ngăn lại:

- Hai cô chờ anh một chút được không?

Nhã Uyên quay lại nhìn anh:

- Có việc gì không anh?

- À không, anh muốn mời hai em li nước.

Không muốn thêm phiền phức nên Nhã Uyên từ chối:

- Xin hẹn anh vào dịp khác vậy. Em đang bận.

Khánh Tường nói như năn nỉ:

- Nhanh thôi mà Nhã Uyên.

Dúi mũi giày xuống đất, Nhã Uyên lắc đầu từ chối:

- Cảm ơn anh xin chờ dịp khác vậy.

- Dường như lần nào em cũng từ chối anh.

Nhã Uyên nhắc khéo:

- Thời gian rảnh rồi anh nên dành cho Ái Sương sẽ có lợi cho đây!

Hơi nghiêng người nhìn cô:

Khánh Tường lắc đầu:

- Em nhìn anh như vậy là sai rồi đó.

- Sao hả? Sai à?

- Hoàn toàn sai.

Nhã Uyên ngập ngừng:

- Nhưng mà... xin anh hãy hiểu cho em.

- Nghĩa là sao vậy Nhã Uyên?

Nhìn anh Nhã Uyên hỏi lại:

- Anh không hiểu hay cố tình không chịu hiểu vậy anh.

Thu Huyền lên tiếng:

- Nhã Uyên từ chối có nghĩa là nó có lí do riêng anh ạ!

Ái Sương từ bên trong đi ra, cô ta đã lên tiếng ngay với Khánh Tường:

- Anh chẳng chịu vào xem rất là thích thú.

Khánh Tường nói một cách miễn cưỡng:

- Nể tình Viện trưởng anh chỉ đưa em đến đây. Anh vào đó làm gì?

Ái Sương đã nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp đang đứng với Khánh Tường, cô lên tiếng nói như mai mỉa:

- À, anh từ chối không vào trong ấy vì có lí do riêng à?

Khánh Tường lắc đầu:

- Có lí do riêng gì đâu. Tình cờ anh gặp hai cô bạn này thôi.

Thu Huyền nắm tay Nhã Uyên kéo đi:

- Mình về Nhã Uyên!

Khánh Tường cũng không cầm chân hai người nữa mà nói:

- Chào hai cô nhé!

Hai người đi rồi, Ái Sương mới bắt đầu cật vấn:

- Hai cô ấy cô nào là đối tượng của anh vậy?

Khoát tay, Khánh Tường lắc đầu rồi nói:

- Về thôi.

Nhưng Ái Sương chu môi:

- Anh không nói em không lên xe về đâu.

Nhăn mặt, Khánh Tường hơi bực mình về thái độ của cô ta:

- Em làm sao vậy Ái Sương? Anh nói rồi, hai cô ấy là bạn của anh mà.

Chu môi, Ái Sương cãi lại:

- Nhưng em thấy không phải.

- Sao mới là phải hả?

- Người yêu của anh là Nhã Uyên cô gái xinh đẹp ấy chứ gì?

Tức giận, Khánh Tường đành giật đầu:

- Phải vậy thì sao hả?

Trợn mắt nhìn anh, Ái Sương giận đến nổi chỉ mấp máy đôi môi, nói không thành lời:

- Anh... anh...

Và Khánh Tường quay mặt đi nơi khác, anh nói luôn:

- Anh chỉ yêu đơn phương thôi. Cô ấy không hề đáp lại tình yêu của anh.

- Em không tin!

- Anh đã nói hết rồi. Tin hay không là tùy ở em. Ta về thôi!

- Hong!

Khánh Tường bắt mắt. Anh làm đúng những gì những chàng trai hay làm:

- Về thôi em. Anh không có thời giờ để chiều những giận hờn vô cớ của em đâu.

Hờn dỗi, Ái Sương nói lấy:

- Vậy thì anh về một mình đi!

Khánh Tường nhăn mày, anh tỏ thái độ khó chịu:

- Sao em lúc nào cũng buộc người khác tuân thủ theo ý nghĩ điên rồ của em vậy.

Ái Sương hát mặt:

- Sao ạ, anh bắt đầu chán em rồi phải không?

- Nếu em không muốn thế thì hãy theo anh về đi.

Ái Sương biết Khánh Tường chịu xuống giọng như vậy là anh đã nhượng bộ. Cô tươi nét mặt trở lại:

- Về thì về. Nhưng mà tối nay anh phải đi chơi với em đó.

Vừa đưa cô lên xe, Khánh Tường vừa nói:

- Chuyện ấy thì anh không hứa được đâu.

- Tại sao?

- Em biết rồi còn hỏi.

Ái Sương ngỡ ngác:

- Em có biết gì đâu?

Khánh Tường đành nhắc lại:

- Anh không có thói quen đi ra phố hoặc đến vũ trường có muốn thì em nên rủ các bạn cùng đi.

Ái Sương quay quác:

- Anh đâu phải là chú tiểu trong chùa mà phải giữ mình như vậy

Vẫn chồi Khánh Tường nói một cách cứng nhắc:

- Anh không quen như vậy đâu. Và anh sẽ không đi dù cho em có giận anh cũng thế?

Ái Sương cắn nhằn:

- Anh làm em chán chết đi được.

Khánh Tường đáp tỉnh rụi:

- Thì anh đã nói rồi anh và em là hai thế giới riêng biệt, chẳng hòa hợp được.

Ái Sương hần hộc:

- Nhưng em sẽ bắt được anh hòa hợp với em cơ.

Lắc đầu, Khánh Tường cảm thấy rằng mình trước con người này. Nhưng khổ nỗi cô ta lại là người mà mẹ anh đã chầm làm con dâu của họ, nghĩ đến đó Khánh Tường thật sự lo ngại.

- Anh nói gì đi chứ!

Khánh Tường giật mình:

- Anh... anh đâu có gì để mà nói chứ.

Ái Sương hờn dỗi:

- Anh đang để hồn đi tận nơi đâu vậy hả?

Sợ cô lại nổi cáu vô cớ nên Khánh Tường cười cầu hòa:

- Anh đang tập trung lái xe đây mà.

Nhưng cô thốt lên:

- Anh nói dối!

- Em sao vậy hả?

Ái Sương hét lên:

- Anh dừng xe lại!

- Sao lại dừng!

- Em muốn xuống xe.

Khánh Tường ngần ngại:

-Anh chỉ ngừng xe khi tới nhà thôi. Em sao vậy?

Ái Sương quay mặt đi nơi khác, cô hần hộc:

- Em không muốn ngồi xe với anh!

Cảm thấy lo vì sự bốc đồng của cô Khánh Tường nói một cách nhẹ nhàng:

- Anh có làm gì để em giận đâu chứ?

- Nhưng em muốn xuống tại đây.

Khánh Tường cũng đành chiều theo ý cô, anh dừng xe lại lấy điện thoại ra, anh gọi cho Viện trưởng:

- Alô! Bác đó hả? Dạ cháu Khánh Tường đây!

- !!!

- Vâng! Ái Sương đòi xuống xe giữa đường cháu đành phải chiều cô ấy thôi.

- !!!

- Vâng! Cháu sẽ đến chỗ bác ngay đây.

Ái Sương đã bước xuống xe. Và cô cũng không ngờ anh có thể điện về báo với cha mình như vậy. Sợ lại có chuyện, Ái Sương định quay lại lên xe. Nhưng Khánh Tường cho xe chạy:

- Khánh Tường! Chờ em.

Dù nghe cô gọi nhưng vờ như chẳng nghe thấy. Anh cho xe chạy đi luôn, để lại Ái Sương nhìn theo hậm hực...

Lát sau, Khánh Tường cũng vừa bước vào phòng giám đốc thì anh vừa nghe Viện Trưởng nói chuyện điện thoại, giọng ông quát tháo:

- Con làm như vậy đúng hay sai?

Ái Sương phụng phịu:

- Con chỉ định hù dọa anh ấy thôi!

- Con đâu còn là đứa con nít, mà làm thế!

- Nhưng con muốn lúc nào anh ấy cũng phải chiều chuộng và làm theo ý của con.

Ông nạt ngang:

- Con có biết làm như vậy là con quá đáng không?

- Nhưng tại anh ấy trêu tức con trước.

- Ta không giúp gì được cho con đâu. Con nên sửa tánh lại đi.

Ái Sương nũng nịu:

- Cái đó là do cha cho con mà.

Ông gạt ngang:

- Thôi, cha đang bận lắm. Con tự mà lo liệu đi!

Ông Trần Khiêm ngồi phịch xuống ghế. Khánh Tường bước vào:

- Dạ chào Viện Trưởng.

Ông tỏ ý không hài lòng:

- Cháu vẫn gọi ta như vậy sao?

- Dạ, có lẽ do cháu gọi như vậy quen rồi ạ!

Ông Trần Khiêm xuề xòa:

- Nói vậy thôi, gọi gì mà chẳng được.

Chưa kịp ngồi thì điện thoại của anh lại có tín hiệu. Bệnh viện gọi Khánh Tường hấp tấp nói:

- Bệnh viện có ca bệnh nhân nặng cần có mặt của cháu và Viện Trưởng.
- Được, chúng ta đi nhanh lên kẻo không kịp.

Trên đường đi Khánh Tường chăm chú vào việc lái xe. Ông Trần Khiêm lại hỏi:

- Hôm nay là nghỉ của cháu.

Khánh Tường gật đầu:

- Phải, nhưng mà tính mạng người quan trọng hơn bác ạ!

Ông gật đầu tán thành:

- Cháu thật xứng đáng là “lương y như từ mẫu”.

Khánh Tường, mỉm cười lắc đầu từ chối:

- Ai cũng như con thôi khi khoác lên người chiếc áo trắng này cũng đều nghĩ vậy thôi mà bác.

- Nhưng người có lương tâm và trách nhiệm như cháu thật là hiếm.

Cho xe dừng vào cổng bệnh viện. Khánh Tường đến ngay phòng cấp cứu. Anh sững người khi thấy Nhã Uyên:

- Sao em lại ở đây?

Lúc này Nhã Uyên không cần giữ kè nữa, mà cô nói như muốn khóc:

- Khánh Tường, anh hãy cứu mẹ em!
- Bác gái bị sao?

Lắc đầu Nhã Uyên nói như tuyệt vọng:

- Em không biết!

Khánh Tường nắm tay cô động viên:

- Em đừng lo, hãy để anh xem bệnh án.

Nhã Uyên nắm chặt tay anh như gờ gắm:

- Hãy cứu lấy mẹ em!
- Được rồi em ở ngoài này chờ tin nhé!

Buông tay anh ra, Nhã Uyên cảm thấy hụt hẫng. Cô chẳng biết bám víu vào đâu cả.

Một thân nhân nuôi bệnh ở đây có lẽ là lâu ngay rồi bà ta an ủi cô:

- Có mặt bác sĩ Khánh Tường thì cô hãy an tâm đi. Mẹ cô sẽ được cứu.

- Bác muốn nói...

- Bà đưa tay chỉ cậu bé con của bà rồi nói:

- Nó đó, các bác sĩ khác bó tay. Nhưng cũng may là thằng bé gặp được bác sĩ Khánh Tường nên nó được cứu sống đó.

Nhã Uyên thấy an tâm đôi chút. Nhưng tại sao anh lại nói với mình là anh đang thực tập kia mà. Có lẽ anh nói dối mình thôi.

Một tiếng rồi hai tiếng sắp qua hết tiếng thứ ba, Khánh Tường mới của phòng bước ra. Mặt anh có phần tươi tỉnh Nhã Uyên biết ca mổ thành công. Nhưng cô vẫn lo lắng.

- Mẹ em sao rồi anh?

- Chúc mừng em, bác gái đã qua thời kỳ nguy hiểm.

- Nhưng mà mẹ em...

- Bác ấy bị khối u ở não hoành hành đó thôi.

Nhã Uyên bần thần:

- Khối u ư?

- Do em thông minh, đưa bác ấy đến kịp lúc. Nếu chậm trễ anh cũng đành bó tay thôi.

Đầu óc anh như còn căng thẳng, như mệt lắm. Mồ hôi như rịn ra. Nhã Uyên lên tiếng:

- Em muốn mời anh li nước.

Gật đầu, Khánh Tường cũng nói như để trấn an:

- Bác gái phải đến xế chiều mới tỉnh. Em cũng đừng quá căng thẳng.

- Anh đi với em chứ!

Khánh Tường gật mạnh đầu:

- Dĩ nhiên là anh phải đi rồi. Đã nhiều lần bị em từ chối rồi. Giờ được mời thì đâu thể từ chối.

- Anh lúc nào cũng đùa được. Chả trách sao cô bồ nhí không ghen hờn cho được.

Khoát tay, Khánh Tường đính chính:

- Anh và cô ấy chẳng có gì đâu. Em đừng hiểu lầm anh tội nghiệp!

Nhã Uyên lắc đầu:

- Em chỉ nói vậy thôi. Anh đừng để ý.

- Em mời anh uống nước là anh thấy vui lắm rồi.

- Em chỉ muốn cảm ơn anh về việc anh cứu mẹ em cơ.

Khánh Tường đùa đùa giọng:

- Chỉ li nước này thôi sao?

Cười cười, Nhã Uyên bảo:

- Anh muốn gì thì cứ nói ra đi!

- Cứu một mạng người mà chỉ có li nước thì nhẹ quá.

- Vậy chứ bao nhiêu, hay là anh còn muốn gì thêm nữa.

Khánh Tường cười cười:

- Anh muốn em đền ơn bằng những li nước, uống mãi không hết.

- Mười li nhé!

- Ít lắm.

- Vậy bao nhiêu!

- Là vô tận.

- Tham vậy anh!

Khánh Tường nhìn cô chăm chăm:

- Em sợ nhiều à.

- Không, em chỉ sợ anh uống không nổi thôi.

- Anh tự nguyện đăng ký mà em. Sao, sợ rồi hả?

Nhã Uyên mỉm cười lắc đầu. Cô đâu ngờ ngoài những phút căng thẳng với bệnh nhân, anh còn là người cởi mở đến như vậy...